

ČUK NA PALCI

Izhaja dne 1. in 15. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavetti 9, Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik Franco Podbršič.

Cena oglasa: 1 millimeter višine v širini enega stolpa L. 80 za trgovsko reklamo. Bančna, obvestila, poslana, o-smrtnice, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta 1 L. Celoletno naročnino 10 L. za tuzemstvo 15 L.

Leto I.

GORICA, dne 15. avgusta 1922

Št. 4

Spodoben človek.

Čuk ga na palci pogleda v obraz, mož je res dober in je poštenjak, suknjo zapeto on nosi ves čas, zmrdne pred drugimi: »Čuk je pa tak.«

Frk! — grem na okno, ko pade večer, gledam skozi šipe, kaj dela ta mož. Slekel je suknjo, zaklenil je dver, Čuka na palci zdaj devlje pod nož.

Hkratu se možu ves obraz zjasni, trese se trebuh mu, lomi ga smeh, glej, v tistem domovju sovražnik moj ni, spričo pred svetom napenja svoj meh, ker se še smeh mu spodoben ne zdi.

Gorica, 15 avgusta.

Pri nas vlada pravzaprav ministrski predsednik, ki se mu pravi Zmeda. Tudi Anarhija bi se mu lahko reklo. Samo Facta ne, kar ni mož dejanj ampak mož velikih ust. To so spoznali, ko so se parkrat z njim vred že v jamo povrnili in so dejali:

»Facta pa nič več, ta mož je za preč!«

Ko je vlada na ta način izgubila svojo glavo, je bila zmeda še hujša. Pošljali so h kralju različne može, da bi videl, kateri izmed njih ima pripravno glavo in tako trdo, da se ne razbije in ne gane, ko mečejo vanjo ljudje svoje pravične zahteve kot bob ob steno in kdo izmed njih ima take oči, da nič ne vidi, kaj se zgodi okrog njega, kdo ima dovolj gluha ušesa, da ne sliši ne prošnji ne krika. Že jaz sem hotel do kralja, a so mi dejali, da nisem dovolj neumen in imam prevelike oči, da lahko vse vidim. V Italiji pa hočejo slepih državnih voditeljev. Tudi imam preoster kljun in preveč pikam; v Italiji morajo biti državni voditelji »slepici«.

Nazadnje so izprevideli, da za črko Ž pride zopet črka A v abecedi, to pot F in so izbrali Factovo glavo za državo, ki je

Naši poslanci na počitnicah.

baje danes najpripravnější, kar jih poznajo pod laškim solncem. Vse zgoraj našteje lastnosti ima trenutno on v najobilnejši meri. Poleg tega ima dolge muštake, da boža na desno in na levo, vojne oškodovance in invalide, samo da jih pomiri, zakaj miru potrebuje država, tega se Facta zaveda.

Kako je bilo hudo tiste dni, ko ga nismo imeli. Stavko smo imeli, sicer so fašisti trdili o nji, da je ni bilo. Delali pa so na take kriptje, da so vse polomili, kar so prišli v roke. Iz samega veselja nad delom tudi v nočnih urah niso mirovali in so streljali za kratek čas. Pri Sv. Roku so ženske in otroci iz samega »veselja« letali na polje in v kleti. Po Italiji je bilo samo nekaj mrtvih, malo več ranjenih, vsega skupaj niti toliko ne kot v svetovni vojni.

Nazadnje je vlada sama sprevidela, da mora biti red in mir. Šla je in poslala na

dežele armado vojakov? O kaj še! Armado plakatov, porošenih s slogaškimi solzami, poziv na bratstvo, mir in red, v zabavo vsem ljudem, ki se niso mogli dovolj nasmejati.

Drugače pa ni po svetu nič novega, smo brali zadnjič neke, razen to, da se je kitajskemu cesarju knof pri hlačah odtrgal, zato ni mogel sprejeti v avdienci moskovskega poslanika in se radi tega marsikaj ni zgodilo, kar bi se moralo zgoditi. Pika.

Čuk na palci.

Časnikarsko.

»Kdo je ta gospod, ki izgleda kot ka. literat?«

»Urednik Raca.«

»In dama, ki je poleg njega?«

»Njegova nedeljska priloga.«

Jurče

Zmešnjava.

Jurčo je bil res Zmešnjava, čuden svetnik. Pisac je pri nekem odvetniku. Navadno zajutrkuje v kavarni. Kol je tukrčme, kavo z mlekom.

Nekoč prileti ves razmišljen v to krčmo, udari ob mizo, da zažvenkljajo kozarci in literčki ter upije: »Kavarnar, čašico kave!« Krčmar pride. Jurčo spoznavši svojo zmoto, prosi za oprostitev ter jo udari brez zajutrnika naravnost v pisarno.

Tu zadene na svojega gospoda šefa in ves jezen misleč, da je hlapec, zarenči: »Kako, da še nisi zakuril?«

Najbolj smešno pa je to, da se je to zgodilo meseca julija. Sedaj pa stopi v pisarno delavec. Jurčo se mu priklanja do tal ter mu pomoli več spisov, naj jih podpiše.

Kadar piše, pomaka pero v prašno truščico in kedar spiše kako pismo, pri katerem se je mučil cele zlate ure, prime, zadovoljen s svojim delom, za črnilo in izlije črno stvar črez pismo misleč, da je vzel posip. Prične se tlaka s početka. Naš lunaček je kratkoviden, pisati ne more brez naočnikov. Iščo jih povsod, pa jih ni. Poklekne in pripoguje se pod mizo, tipa in tipa vsako reč, ki se sveti kot njegovi naočniki; nikakor jih ne najde. Vbogi Jurčo se začne rotiti in jeziti, da se mu solzijo oči.

Ko se hoče obrisati, dvigne roko proti očem, in glej! prekleti očali, o katerih je mislil da mu jih je kakra odnesla, tiče trdovratno na nosu. Prijatelj mi je pravil, da je nekoč, ko je srečal dobrega prijatelja, vprašal:

»Draga gospodična, ali je res naša mati umrla?«

Drugič sreča prijatelja, ki mu je naznanil smrt iz svojega sorodstva. Prav mirno mu Jurčo odgovori:

»E, mislim, da njegova bolezen ni nevarna.«

Kedar je šetal po ulicah, jel se je razgovarjati s kakim prijateljem, odklenil se pa je drugega ter nadaljeval doprešnji pogovor, če ga je pa ta oseba opomnila, da se moti, zasmejal se je naš Jurče včasih strašno glasno, skočil nekaj stonini nazaj in pobedel za roko kaknega drugega gospoda, meneč, da je njegov doprešnji tovariš. — Jame mu pretresovati domače razmere nekoga gospoda Piškurja. Češ, da pri njemu žena hlače nosi. Ker je bil pa Piškur sam, je dobil za to pojasnilo krepko zausnico.

Jurče je bil tudi grozen prijatelj mehko kuhanih jajc. Znal je bistroumnej, da zadovoljuje po splošni preskušnji najsilavnejših kuhinjskih korifejev imeti v vreli vodi štiri minute jajce da je mehko. Naš učenjak dene toraj ponev na ogenj in ko začne voda vreti, vzame v eno roko uro.

...da jo da jajce. ...krogove misli plavalo po značnih visocinah. Izpusti v vrelo vodo uro. In gleda tiavendan na jajce, da potegne v štirih minutah ven dobro skuhano uro.

Kadar je srečal moj blagi prijatelj na cesti kakko pestunjo, ki je pestovala dete kaknega njegovih prijateljev, se il je ljubeznilvo približal. Sladkal in ljubkoval se il ie, da le letelo vse vprek, naposled pa le naročil detetu: »Sporočite doma moj pozdrav!«

Dasi so nekatere zmešnjave prizadevale mojemu Jurčetu bridke ure, vendar se le raztresenec motil navadno le v svoj prid.

Če je n. pr. pil v kavarni kaj s prijatelji, nikdar ni sam plačal. Točnosti časa pa sploh ni poznal. Ure, ki lo je bil podedoval po svojem starem očetu, ni nikdar navil, češ, dvakrat na dan gre že prav. Brez konca in kraja bi bilo naštevati vse zmešnjave, zmote in tudi zadrege molega draga Jurčeta.

Da prav slovesno sklenem, naj povem koncem konca, kako se mu je godilo pred oltarjem, ko si je hotel naložiti sladki zakonski jarem. Smo pač že stari. V onih mladih letih pa le bila čudna moda. Seveda Jurče moj, želel je ženitovanisko obleko po zadnji modli, toraj vse, zlasti hlače zelo ozke. Krojač mu jih naredi itako zelo ozke, da je Jurče med poroko trpel. Sprejaj ni mogel skoro dihati, zadaj pa ne oddahnil se.

»Zlodjevo tesno mi je«, notil se je večkrat naš ženin radi tesnih hlač po modli.

Sedaj pride slovesen trenutek, ko vpraša župnik ženina: »Ali hočeš pričujočo nevesto Jero za svojo ženo?«

Ubožec Jurček, ki ga hlače tiščijo, ko še nikdar, zavdije:

»Take že ne, ne maram zanio. Te salamenske hlače! Še počile mi bodo!«

»Kaj pravi to človeče?« razvnelajo se vse pričujoče priče. Jurče pa meneč, da so med gledalci tudi delavci - krojači, ki so ga tako zakovali, jezno donavlja:

»Da, ne maram zanio, tesno mi je, tesno, strašno tesno. Rad bi se oddahnil, pa ne morem. Beštje, ti krojači, še počiti bom moral. Beštje.« In pri teh besedah so počili štih in na sedalu so prikukale na dan kot sneg bele spodnje hlače.

Nato se začno vsi kregati, da je bilo loi. Konec pravde pa je bil, da je moj hrabri Juraj izgubil nevesto, ker ni hotel ozkih hlač. Danes nosi pa široke hlače, ženka pa kratko in ozko krilo. Kako se počuti, ne vem.

Radkuje.

TUDI PRAV.

Učitelj pokliče na kateder Samičevega Jožeta, da mu praktično pokaže na »globusu« kako se svet vrti.

Jože prime kroglo z obema ročicama ter v zadregi ne ve ali bi okrenil na levo ali na desno. Naposled se odloči in zavrti na levo.

Učitelj: Jože to ni pravilno, tako se vrti nazaj.

Jože: (popolnoma mirno): Na-a, popolnoma pravilno, le vprašajte vse ljudi, ki pravijo, da gre sedaj svet narobe.

Mi smo mi!

To je res, da med vsemi župani ta mož je največji veljak, da dobro ime si ohrani, saj mora on biti prav tak.

Pred vsem mu najgibčnejša je hrbtenica, prikloni se nihče globoko takò, če reče Maggioni mu: »Laž je resnica!« se naglo prikloni mu: »Pa še kakò!«

On gleda na desno in gleda na levo, orožnikom pač se nikdar ne zameri, še laščino tolče in dela se šlevo, in plese v nedeljo ukaže vam štiri.

Saj potlej ni čuda, če kvišku se vzpenja, če križci, svetinje iz zraka leté, če tale povodenj in ploha ne jenja, Kdo bo dospelal ljudstvu dobrote,

če hitro ne nehaj z medaljami Rim. v dobrotah zaduši se. Stokrat gorjé! Kdo bode iz plesov koval vam sirote? Še Čuk se na palci bo jokaj za njim!

DESKE.

Mladi mož je delal skušnjo za gledališkega igralca.

Učitelj G.: »Žalibog, moram Vam odkrito povedati, da nimate nič talenta, opustite to misel.«

Mladi mož: »Toda imam tako veliko simpatijo do desk.«

Učitelj: »Postanite mizar.«

DIPLOMAT.

Kupovalec: »Prosim košček papirja za zavijati.«

Prodajalec: »Tu je košček papirja za zavijati.«

Kupovalec: »Prosim še košček slanine za zaviti.«

Zobotrebec.

Natakar: »Ali morda želite zobotrebeca, gospod.« »Prosim.«

Kmet: »Ni treba — saj sem danes že tri pojedel; več ne potrebujem.«

Zlati otrok.

Maks je pritulil iz šole domov:

»Naš učitelj, ki je bil tako dolgo bolan... hu-hu-uu-«

»Kaj? Ali je umrl?«

»Ne — — ozdravel je — — hu-u-«

Delovanje narodnega voditelja.

Neki istrski gospod, ki se piše za Božo Milanoviča, se je izrazil o narodnem voditelju dr. Slaviku, da radi starosti in božni težko opravlja svoje pisarniške posle, kamo li, da bi se brigal za Istro. Dr. Slavik mu je odgovoril v 180. številu »Ekonosti« tako le:

(1.) Še vedno pojem (2.) se radujem v veseli družbi (3.) delam in zalivam z težkimi škropilnicami (4.) tudi apetit imam dober, (5.) vidim mile slike....

Podpisan: dr. Edvard Slavik, ki bi rad bil odvednik, pa ne more.

Omožila bi se rada.

Na naše zadnje ženitno ponudbo smo prejeli sledeče pismo:

Nabrežina 10. VIII. 22.

Dragi nepoznani!

Pozdravljam Vas čez hribe in doline, z raufinge in kamine!

Čitala sem Vašo ženitbeno ponudbo »Čuka na palci« — in bila sem srečna! Prilika, katero sem tako nestrpnost pričakovala, že vendar tu: hranila sem »Sparasnbuk« s svetim upanjem, da se bode vendarle dobil človek, ki bode vreden, da mu zaupam to, kar sem prihranila v potu svojega obraza — in moja duša je hrepela in hlepela po trenutku, ko bode zamožila osrečiti moža z vsebino moje »Cassarte«. Evo Vam gospod! Tu imete hra-

nilno knjižico, oglejte si jo natančno, preštudirajte, koliko stotink, tisočnik milijonink itd. itd. lahko dobite z menoj vred in nič dvomim ne, da Vam bode cela stvar po godu. Najina bodočnost — o gospod, bode posuta z rožami, bo vesela in brezskrbna: Vi bode imel portfelj in jaz — no, da, saj ste fejsť fant, mlad in korajžen — in to mi zadostuje.

V nadi, da mi v najkrajšem času predložite načrt, kako naj bi se imela vršiti najina svatba, Vas pozdravljam še enkrat in beležim svoje cenjeno ime, ki se glasi:

Mile Roža Primorska.

Poleg pisma je Roža Primorska res priložila tudi staro avstrijsko poštno hranilno knjižico, št. 110,363 D, na katero sta naloženi dve avstrijski kroni, ki še nista dvignjeni, to se dá ugotoviti. To je neprecenljivo in nepreračunljivo bogastvo, hujše od Rotschilda. Le pomislite. Za šest laških čentezimov dobite danes 100 avstrijskih kron. Za en čentezim približno 16 kron; koliko je tedaj dve kroni? Če en čentezim razdelite na osem delov in vzamete en del, imate dve kroni. To še za en knof ni. Če pomislimo, da stane danes na Dunaju kosilo (pa ne ženitovanjsko) 5000 kron, črna kava pa 150 kron, vidimo, kakšna rožnata bodočnost se obeta našima novoporenčema, če se zglikata. Mi bomo izročili hranilno knjižnico ženinu, naj on presodi; njegovo mnenje povemo prihodnjik.

Nepolitični soneti.

Iz zapuščine pesnika Janeza Zbadarja.

IV.

V Ljubljano šli smo ponj, Bog nam odpusti, da bi iz limonade nas izvlekel, a mesec dober komaj je potekel, že sikali smo: o ti črni gnus ti!

Beseda vsaka, ki jo on izusti in tudi če z namenom bi izrekel najboljšim jo, gori kot sam pekel izbljuval bi iz svojih jo čeljusti.

Res, hvala Bogu in Salati v Rimu, da sta avtonomiji dala zmago: naj kljukec Pettarinu dela zgago, in ženi naj se, da odleglo bi mu! In vi še vprašate: Kdo, kdo je on? Kdo neki? — Mali naš Napoleon!

V.

Malo trebuščka, pa črn, dolgolas, ko da igrati bi hotel Maksima, Gorkega pač, ali koga iz »Dima«, zraven pa čiškega ogtarja glas.

Varna ga nista ne mesto ne vas, ne zadrži ga nič, pa naj prikima v dežel poletja žar ali pa zima: »Organizacija, to je naš spas!«

Tolče sem, bije tja, pravi Lenin, udri pijavko, vsi drugi pa v »Zveze«: delavec, kmet, rokodelc; kar leze trotoev med ljudstvom, vsem njim pa pogin! In ta prevrat, hm! ta komunist če, da krščanski je socijalist!

VI.

Lep in mlad, kodrolas, rosna rožica, na obrazu mu smešek počiva, iz oči mu plamenčka dva živa, da roko: ko baržun mehka kožica.

Da odpre svoja usta, vsa množica se očarana k njemu preriva, da ga čuje njegov glas, da uživa blagovestje njegovo, ubožica.

Ali kaj to pomaga, ko vārava je pač vsa ta mamljiva miloda, ko se skriva pod njo le hudoba: pod baržunom je duša vsa gārava! Novostrujar je mož, še prvak: če po njem, naj odnese ga vrag!

Čitajte „Čuka na palci“!

Kje smo z vprašanjem vojne odškodnine

ali
Tam, kjer smo bili.

Ljudska drama v treh dejanjih s tragičnim koncem in dolgočasno vsebino. Spisala Premišljeni in Oromoviti. Inscenator Kodrolasi.

Začetek brez konca.

Med posameznimi dejanji dolgi odmor. Med odmori igra prijetna uspevalna godba vladnih obljub.

Vsebina drame:

Matevžu Ručigaju se sanja, da je prejel vojno odškodnino, dasi je sezidal že hišo in hlev od prihrankov tistega denar-

ja, ki ga je del na stran v teku mnogih let od neplačanih davkov na podlagi storjene prisega... Ko je iztezel roko, da bi končno vendarle dobil dolgo pričakovano in tisočkrat obljubljeno, je videl da steza roko za prisego na Telovadnem trgu, da je tam kjer je bil in je bila tudi iz prihrankov sezidan hlev in hiša samo sanje. V svoji žalosti je vzel revolver in je ustrelil luknjo v zrak.

Opozarjamo slavno občinstvo, da se pisatelji in režiser po končani predstavi ne bodo prikazali.

Če oblast predstavo prekine, bomo pravočasno naznanili.

U G A N K A.

Se vozi sam v ognjenem vozi,
kupita konjska nit' ne peketajo,
čeprev vsi konji divje cepetajo,
a on ne speče se pri vsaj tej grozi.

Je drugi ptič, ki piše v verzih, v prozi,
otroci, stari dobro ga poznajo
in za poredneja ga vsi imajo,
da ga uganči, v to ti Bog pomogi!

Če združiš ti oba, dobiš trgovca,
ki znan je od Devina gor do Bovca,
kolesa, stroje ima on v zalogi.

Ki vozijo in živajo brez muk,
Da mučil se ne boš pri tej nalogi,
povem rešitev ti: Elija Čuk.

Gorica - Piazza Cavour (Stolni trg) št. 9 (levo)

UMEN PREVAJALEC.

V tistih časih, ko je imela avstrijska armada svoje letne glavne vaje, se je neki vojak na Rakeku pri Čirknici utopil. Kaprol je to vedel in tudi napravil slovensko poročilo, a to ni zadostovalo. Moral je v pisarni po nemško povedati. Študiral je, kako bi se to reklo ter ugibal: Rak bo menda Kräbs in Rakek, Kräbslein. Čirknica pride od crkanja, to se pravi krepieren tedaj Krepirdori. Vtopiti se hm... top je kanon. Vstopil je pisarno in »ponižno meldal«: — »Ivan Štravs hat sich im Kräbslein bei Krepirdori einkanoniert!« —

SLIKA:

»Z ozirom na sliko, ki jo je visokost naročila za svojo sobo, se drzne Vas vprašati slikar, ali želite naravno velikost, do kolen ali samo glavo.«

Visokost: »Do kolen. Seveda od vrha dole, da je tudi glava zraven.«

PARDON

»Kako se predegnete nadlegovati mojo zaročenko.«

»Kaj hočete. To je vendar moja žena.«

»Pardon! — Če je tako, imate tudi Vi nekaj pravice do nje.«

Pozor, morilci!

V Trstu sta se zgodila dva zločina. Prvi se je zgodil ob času stavke pred časom, ko so zločinci tiskarja Müllerja vrgli na avtomobil, odpeljali k Sv. Andreju, ga postavili ob zid in ustrelili kot steklega psa. Drugi zločin se je zgodil v Trstu te dni, ko je »pravica« izpustila vse tri zločince takoj na svobodo.

Drugi zločin je hujši od prvega.

Živimo v Italiji. Živimo v državi, kjer se toliko govori o poštenosti in pravici kot nikjer drugje. Živimo v državi, kjer je vsak teden ministerska kriza, vsak drugi dan stavka. Živimo v zraku, kjer se ljudje ne prepričujejo z besedo, ampak z dinamitom. Zato je vse dovoljeno. Zato je tudi pravica postala vlačuga, ki se prodaja vlačugarski politiki.

V Italiji še ni morilec tisti, ki premišljeno ustrelil človeka kot vrabca. Tu pri nas je človek morilec šele, če je ob enem tudi Nemec, Slovenec, komunist, socialist, republikanec. Če je pa storil isto dejanje in je narodnjak, je dejanje heroično, storjeno za veličino Italije, kot da so vsi drugi pretakali ob svetovni vojni za državo kislo vodo in ne kri.

In tako se je zgodilo, da so utemeljevali nedolžnost storilcev s politiko. Celo nedolžnost glavnega storilca, ki je spružil revolver. Niso mu hoteli vzeti denarja, ampak samo življenje. Kot da je rop združen z umorom jedva umor. Tista vrsta izžrebanih idiotov, ki jim pravimo porotniki in ki je zato postavljena da dremlje med celo razpravo in priklima rezultatu svojih zakrknjenih srednjeveško prikrojjenih možganov, je izrekla oprostilno sodbo. Za vse tri! Bili so takoj izpuščeni na svobodo. Sodišče je postalo tolerančna hiša politike, Narodnjaki so vozili oproščence v procesiji in orgijah po mestu.

Se eno vemo. Tistokrat, ko so storilci izvršili svoje dejanje, so stali v bližini trije kraljevi stražniki, ki so umor mirno gledali. Kraljevi stražniki, so v Trstu plačani očitno zato, da tolažijo zaljubljene kuharice in postopajo po kotih. Edino, kar naredijo je to, da se nikoli ne vtikajo v zadeve ljudi. Zato se tudi v to stvar niso vmešavali.

Ali niso spadali tudi ti trije kraljevi stražniki pred sodišče? Ne, tako daleč ne gremo, ker bi sicer morali postaviti tudi porotnike pred sodišče, urednike listov in vso tisto družbo, ki jo po pomoti imenujemo »ljudje«, ki pa nima nič več človeškega na sebi.

Pozor, morilci Julijske Benečije in kraljevine Italije. Vaša obrt je prosta. Tudi morilci iz veselja (lustmörderji) si lahko oddahneta. Samo en pogoj je, vpisati se morate za narodnjake. Na eno ne pozabite, kadarkoli greste na delo: Vzemite kraljeve stražnike s seboj. Je namreč bolj varno.

„Ni žvenka ni cvenka pa bati se nič . . .“

Harmonika, gosli,
trompeta in bas,
kar leže vrti se,
že pleše vsa vas.

Ni žvenka ni cvenka
pa bati se nič,
saj lahko brez tega
nas vzame hudič.

Podrte so hiše,
v barakah smo vsi,
pa kaj nam, samó da
plešišče stoji.

Je Pepca kupila
par novih kalcet,
da nima nobena
jih mestnih deklet.

Je Pepe prislužil
čez teden denar,
kaj v žepu in skrinji
naj splesni mu mar!

Zato poskakuje,
se Pepca vrti,
kalceta se strga,
denar odleti.

Na koncu te pesmi
še eno povem,
naj bode poznana
vsem našim ljudem:

Kdor »narodno dela«
le ples, dirindaj,
ta tujcu odpira
vhod na stežaj.

Ne pitja, ne plesa
ne lepih »kalcet«,
č'mo »šparovnih« fantov
poštenih deklet.

Za klasifikacijo sem mu rekel, da če bo tako napredoval, bo lahko nastopil čez 25 let službo urednika pri Čuku, ko se bo ta v Rim preselil.

In ker nisem zmožen vseh slovanskih jezikov, sem poslal to nalogo čitateljem »Čuka«, ki jo bodo morda boljše od mene razumeli.

Kaj je novega?

PRAVIJO, da se je pri tomboli v Biljah komisija »zguncala« z odrom vred na tla še predno se je tombola zaključila. Člani komisije so si baje pokvarili sedala.

PRAVIJO, da Avgust Kozman ni poročen, kot so poročali listi že lansko leto. V interesu vseh gospodičen je, da se ugotovi resnica.

PRAVIJO, da so naročili nov vagon igralnih kart za stalno omizje »narodnih delavcev«. Stare karte bodo uporabili za vstopnice k narodnim veselicam.

PRAVIJO, da si je dal poslanec Šček ostriči lase. Zakaj, nam ni znano. Na lice mesta smo poslali posebnega poročevalca.

PRAVIJO, da bodo na naših poštah nastavili poleg idiotov tudi slepce, da se bodo morali naši kmetje učiti poleg italijanščine tudi Braillove pisave za slepce. Kdo se upa trditi, da pri nas ne skrbe za izobrazbo.

PRAVIJO, da se je Fr. Gabršček u maknil v samoto, da napiše »Dušno pašo«. Delo bo dovršeno do jeseni, če se kaj ne spremeni.

PRAVIJO, da so sodnije sklenile odpraviti poroto. Zločince bodo raje takoj izpustili, brez dolgega in dragega procesa.

PRAVIJO, da si je neka sodnija v priloženem delu bivše Kranjske pridržala izdati vse sodbe na sodni dan; tedaj se bodo nahajali pravični na eni, in krivični na drugi strani in bo s tem tudi posel znatno olajšan.

STROG ŽUPAN

»Vi občinski sluga, kaj pa je to. Že tri tedne nismo prejeli niti ficka za plačane globe. Nihče več se ne hodi kopat na prenovljeno mesto, nihče več ne leti čez polje, nihče več ne poškoduje dreves. Kakšno, proketo gospodarstvo pa je to!

Gostilna Karol Princič - Gorica

o====o VIA DOGANA o====o

Kjer bila prej je ulica Dogana, stoji v Gorici v izbrani sodniji, kjer stranska pot v Rasseuenco zavije, pod osemnajst številko dobro znana

gostilna Princič. Vina v njej izbrana, kdor le prestopi prag, po ceni pije iz Kraške in Vipavske domačije in pa od fam, kjer Brda so prostrane.

Kdor ima na preturi opravilo, pa boji priča, toženec, tožitelj, vsak po razpravi stopi na kosilo,

saj Karl Princič blizu je gostitelj. . . . Sodnik če ima že cel sod v naslovi, strj dobro stranki vsaj kvartir njegovi.

PRVA SLOVENSKA NALOGA.

Nek lokalni list je v neki svoji številki pozival, da je sedanjem času primerno in potrebno priučiti se tudi slovenskega jezika. Dasi sem imel tedaj posla čez gla-

vo, sem vendar sprejel ponudbo nekega inteligentnega gospoda, da bi mu bil inštruktor slovenskega jezika. Leto dni sem se mučil v določenih urah z vso vne- mo. Pred tednom pa sem mu dal prvo pi- smeno nalogo in sicer kaj se vse lahko pr- peti siromaku ki nima nikogar od svojcev. Napisal mi je tole:

ŠIR OMAKA.

Šir omaka ki ga nimel noben perjatu pa anka ne papa e mama, ga je šov na saka kiša prošet karitā. Kp ga je biv noč, ga je šov spat per Bošket o po šlama na štala. Šir omaka ga ne morem pit, čer- na vin, pa anka ga ne morem ješt bela kruk, ko ga je lačna na trebuk.

Ce ga prime ki denar more it na be- tola paješt fazoj e pasta, e ne pa more de- lat pal. Doste kret ga šir omaka primu ti- sta žvau po glava in po zvot, ke morem zmirom praskat do krvav. Doste kret, ga pu- li saj pela pu przun, e ce ni Triestin pa šale ga na šup. Taka šir omaka ki ga nima žene ne noben, more mrt na trava alpa cesta. Kasna življenje tak pa smrt.

Čuden način, s katerim se v Italiji prepričuje svojega nasprotnika.

Kdo je med nami misli prave,
kdo pravo hoče in želi,
če tudi hodi kdo brez glave,
sam sebi pameten se zdi.

»Jaz pravo mislim, pri moj' veri,
ta bomba jasen je dokaz...«
»Da tvoja pamet se šopiri,
dokazal ti bo krogle glas.«

Tako se za resnico bilo
je divji boj že dvoje let.
Z dokazi ne le z divjo silo —
kaj ni res to narobe svet?

V Gorici če z državne greš postaje
in stopiš s Korna le še dva koraka,
si brž pred Šuligojem — pasja dlaka —
ki ure blizu Draščika prodaje.

Ne pojmiš, čas kako beži igraje,
če imaš dobro uro, nikdar vlaka
ne zamudiš, in deklica ne plaka
zaman k sestanku ženina čakaje.

Kdor ljubi, da sestanka ne zafura,
kar k Šuligoju, ženin in nevesta!
Dobi pri njem se vsakovrstna ura,

na njej oba kazalca točno gresta.
Znaj, nekaj drugega je pa pret-ura
kraljeva tam na drugem koncu mesta.

je ter so imeli v kočiji dva ovitka: no-
vorojenčka in mačji skelet. Ko je izsto-
pil, ter se podal v šolo, je vzel novoro-
jenčka s seboj v šolo, a mačko je pustil
babici, da jo krsti.

Najtriumfalnejše pa je bilo, ko je
imel pri tabli učenca, da mu na zemlje-
vidu pokaže Filipinske otoke. Učenec pa
ne vedoč, pokaže ravno v trenutku ko je
vstopil šolski nadzornik, namesto Filipi-
nov — otok Krk. To ga je tako ujezilo, da
se je v svoji zmedenosti učencu poklonil,
ter mu podal roko, nadzorniku je pa pri-
solil krepko zanjico.

Jakob Šuligoj, zlatar in urar, Gorica, Carducci 19.

PROFESORJEVA RAZTRESENOST.

Ob kaki priliki je bil profesor Drenik
tako raztresen in zamišljen, da se je vedel
kakor blazen? Nekega jutra pošlje učenca
kupit časopis; ko mu ga je ta pri-
nesel se je vseknil vanj, ruto pa rla mizo
pogrnil. V pljuvalnik je vrgel 10 stotink
napitnine, učencu je pa v roko pljunil.

knjigo o politični preiskavi ter izrekel na
glas: »Poberite knjige pa jih vrzite skoz
okno.« Učenci, ki so se bali, da se mu
je zmešalo, so jo popihali skozi vrata. On
pa je mirno vstal in odšel mrmraje: —
»Čudno, da nisem slišal zvonca, ko je od-
zvonil uro.« —

Nekega dne ko so učenci tiho pisali tre in babico v kočiji do cerkve. Isto
šolsko nalogo, je čital pri mizi neko jutro je imel poročevati v šoli naravosloy-

Dragi Čuk na palci!

»Pa mestu je šel mož, ki je pil pred
kratkim ricinovo olje. Ko ga je pričelo
zvižati po trebuhu, je stopil v bližnjo
vežo in prosil vratarja, naj mu pové, kje
je stranišče. Ta pa je jecljal: »P-p-p-pojte
p-p-p-po s-s-stop-p-prič-c-ah, p-p-po-t-
tem n-n-na d-d-d-esno, t-t-tam n-n-
n-najdete...«

»Hvala lepa,« je dejal ta, »sem že na-
redil v hlače.«

Ribničan Urban.

Buh nebješki buod zehvalen, kontra-
am u aržeti. Švelcov Francé je sta-
a u našem majste, pa mi je vse uon
avu. Sitnu je, pa nej ze pomagat,
uore človek zmirej po svajte huodet.
Glih un dan je djala muoje žjena, de
ejlu lajtu nej koker 10 dni doma. Pa
m mislu jen djau. Vejš Urše, sej če
če buh uotroke poslat nej trejba,
biu glih jest, doma.

en toku sm šu spjet na dougo rajžo
ham ze krūham. Do Idrje sm jo
u prmahov pa sm biu toku sala-
sku zmartran, de so se mi nogjé še.
Vprašou sm pr vseh šišeh za jer-
pa kumej sm najdu. V ani bajti
e poslale na pod jen kumej sm čovle
sm žje zespau. Pa sakralejnsku sm
u spau. Jozes, jozes, vse me je bo-
Na puodé je blu samu an par bilk
e, pa so me toku frdamanu tiščale;
bru de jeh nej blu cev Rep. Pr mej
i, de sm se kumej neprej pomikou.
pr puošte je blu nejkej l'di jen ib-
arju, ke so se vkep stiskale jenu draj-
Pa sm šu tūd jest ke. An ranku-
bil je biu — jen žje duosti l'di nuotre.
rašau sm aga iblajtarja, kam grje ta
ast, pa m' je djau, de do svjete Le-
Jojhata sm djau pa se ne bi tūd
z muojo ruobo pjelou. »Oja« so mi
li. »Ruobo na strajho, vi pa nuotri.«
se mi ne buojo rešjeta pomečkala?
aka,« je djau aden. »Pa sita se ne
jo prelūknale?« »Nakl« »Pa peharji
ne buojo s strejhe strklali?« »Pa kū-
vence ne buojo duol pale?« »Vaj ma-
a,« se je ana kruota zerežala.

No pa sm kar šu. Pr uokenci sm
rašou kuolku košta do tiste Lecije,
grje ta rankumobil, pa m' je djau
en, k' dnar jemle, de košta 18 lir
jnde. O, buh nes vari, vajste de 18 lir.
sm še zečživ pričkat. Tuolku ne dam,
čte 10 pa se pelam, drgači pa ne.
ejna je cejna« je djau, »tle se ne da
č barantat.« »Koker čte,« sm' djau

jest, »pa se ne pelam, buom pa h nuogam
su, če me glih kosti bolijo.« Prov neč se
nej tlu tu šjemešče zglihat. Jezen/sm biu,
pa sm djau ne kase: »Ze gvišnu vam po-
vej, da me buoste še nezaj klicali jen
prosili, de b'se pjelou, jest vam buom pa
figo pokazou.« — Pa sm jo kar mahnu
po cajste. Pa še nejsm šu an firkele cajta
neprej, k' je ta zcludjeva mjentrga pr-
drdrala za mano, jen aden je ne vso muč
zetruobu. »Le truobe le, planšer« sm
djau, »kaj nejsm žje prej povejdou, de
me buoste klicali, zdej se pa tūd ze 10 lir
ne pelam, le kar bejži neprej zbugam.«
Jest sm šu pa tūd neprej od šiše do šiše,
dokler nejsm do Lecije prlajzu. Duosti
ruobe sm še jemu pa sm rajtou jen
djau: »Če mislem hmale u Gorico prit,
je narbuolše, de grjem na aizlpon.« Pa po
vrhe sm še mislu: »Če v teh krajeh muo-
jo ruobo na strejho vzamejo in de se neč
duole ne strkla, se tūd jest ne buom
strklou, pa se buom tūd jest zraven
muoje ruobe na strejhe pjelov.« Pajngof
je biu žje na aizlpon, pa sm kar tjeku
h šajbi, k' je pijontar karte prodajou.
Kūpet sm tu karto zame jen ze muojo
ruobo na strejhe pa ta kruota m' je nej
tla dat. Spjet me je ta macafizel prsilu,
de sm se muogu pričkat ž njim.

»Kašno postavo pa imate u slovejn-
skem laškem, de usak drgač komandira
koker sam če. Vsaka kruota je gospodar.«
Neč nej pomagalu k' sm se od cejlga srca
prdušov. Nazadno sm muogu karto ze
u vaguon uzet. Jen kuolku cajta je meč-
kalu, uobračelu jen ščipalu tu kruotešče
muojo karto. Ze muojo ruobo pa še dlje.
Štejlu je tu nekazanu uscané takse, pa
še na pu takse, pa mejnde muojo ruobo z
uočmi na kilometre mjerlu, de je uod
jeze vse po mjeni puokalu. »Kaj mi čjo
kilometri« sm djau nevšječnu, »sej nej
muoja ruoba koker an meter douga.«
»Zelencjo,« je djalu tu revšče, jest pa ze
nálešč nejsm tu nč uodgovoret, pa ga je
še bl jezilu, de je kar neprej, neprej mr-
mralu. »Nkret m' je pa vender porinlu
karto, pa sm šu čez vrata. Pa kumej sm
ven pršu je pajngof zepiskou, pa so ga
neprej pognale. Jest sm pa stau pred
vratami z muojo ruobo na hrbte jenu
preščipleno karto u ruokah.

»Jozes jozes, takšne postave so že-
lejzne« sm djau. »Le čakej mrha, smrd-
ljiva, ti buom žje povrnú. Rijbenčana pa
žje ne buoste ugnali. Mi smo duobre gla-
ve žje z majhnih nuh. Naš Urh je po
štejngah pou ne glavo, k' je jemu kumej
10 lejt, pa si jo nej rezbú. Ana vam buom
precej nekūjov.« Kar šu sm čez muo-

stouš pa sm djau: »Na viš, muoje karto
pa ne buoste jemejli, pa sm jo samu po-
kazou, puotlej sm jo pa u aržet skru jen
sm šu neprej po cajste. Buh nes vari,
douga rajže je bla, pa sm vse glih pršu u
Gorico brez rankumabila jen pajngofa.
Glih nedejla je bla, k' sm pršu ne plac.
Pa pr mej kuš, de sm bl tešku huodu po
majste, koker po cajste.

Na vsakme uogle je prtjeku kašen
ps ze mano. Pa še kuolšne jen grdjé psi.
Ušesa imajo po kuonci koker naši zajci
u guojzde.

Najpoprej sm tu jet u cjerku, koker
usako nedejlo, pa ana taka mrha je zmi-
rej ze mano letejla jen med nogami
šnuofala. K sm bil žje pr vratah, je pa
an žendar ze mano prtjeku jen zekričou:
»Buoste štrafengo plačali, če uoste psa
sabo u cjerku vlačli.«

»I kaj mjeni ps mar, sej nej muojl«

»Zakaj pa puotlej ze vami leti?«

»I nu prjak, sej tūd vi ze mano letite,
pa tūd nejste muojl, sm djau, postavu
muojo uobo na žjegan plac pred vrata,
pa sm šu u cjerku.

Najbl čudnu se mi je pa zdejlu u
cjerki, k' je šu mježnar še pred pridgo
s pūšco ofer pobjrat. Ane so dali, ane pa
ne. So djali, de nebira ze Afrikance. Jen
zetu sm se pa še bl zečudu, k' je aden
zraven mjene u pūšco dva hlačna knuofa
spūstu.

»Zakaj?« sm mislu jen rajtou. Sej so
pr nas mesjonarji pridgali, de tam ne
nuosjo guanta. Po kaj jim buojo puotlej
knuofi?

Jest nejsm jemu knuofu, pa sm z an-
dohtjo pokleknu jen muolu, dokler nej
maše končala. Koker sm pršu pa ven,
nejsm muogu muoje ruobe zemjirkat.
Nekjir jo nej blu. Jojhata, jojhata ze stu-
ran buožjih! Unkret sm ruobo zgūbu
brez kontrafe, jen tuo rajžo pa s kontro-
fē. »I nu« sm djau, »aden se je pomotu,
ranku sm se jest unkret u Postojne na
ajzlpon.«

KAJ SE MI JE ZGODILO?

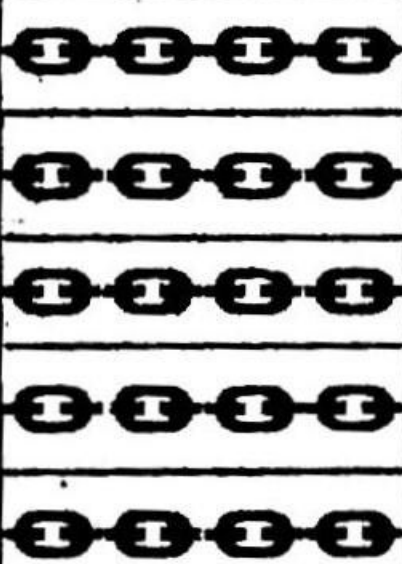
Šel sem v Slovenijo in se mi je to-le
zgodilo:

Na carinarni so v mojih žepih iztakni-
li par lir in cigaret, za katere še vedel ni-
sem. Lepa hvala.

V Bohinjski Bistrici so mi prodali ste-
klenico gorkega piva, da se ne prehlad-
dim. Pa se res nisem.

Na Jesenicah so mi prinesli solato, na
gorkem krožniku, kar je posnemanja
vredno. Jaz sem pa grdo gledal.

Moderni volkovi.

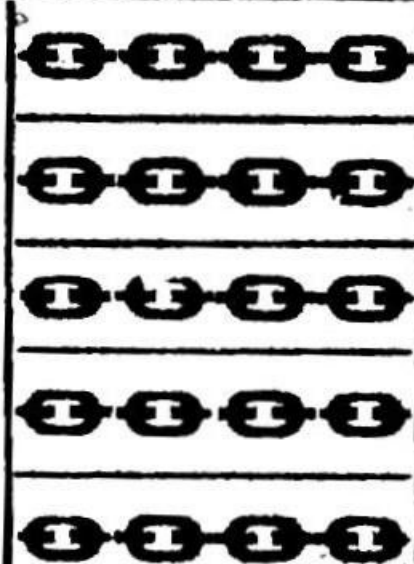

Vse to verjameš ti: da pride zima,
ko pozna se od nas poslavlja jesen,
da krokodil je kot žival preresen,
da naše »pravo« se na »kravo« rima,

da po osemi koj nastopi plima,
da lepa ali ne je vsaka pesen,
da v vsak salam pristoja poper, česenj,
da, kjer gori, je tudi dosti dima,

da vovk mesari ovce brez patente,
da vovk ključavnice pa izdeluje,
ne, tega ne verjameš, da na cente
za samce, vdovce, može ključke kuje.
In vendar res je, v ulici Favetti
je Henrik Vovk zdaj,

prej je bil pa v Geti.

V Kranju sem jedel prekajeno klobaso, ki je bila ravno tako črna kot natakarica, ki mi jo je prinesla.

Škofjeloke sem se k sreči ognil.

V Ljubljani me je dobil znanec, ki me je vlekel na liter cvička, da sem se ob vsakem požirku jokal. Zraven tega sem ga moral še plačati.

V restavraciji se mi je čudil neki gospod v trdni veri, da sem jaz danes edini Slovenec v Italiji.

V kavarni mi je dejal nekdo: »Če imate fašiste imate tudi lire.«

Ob enajsti uri je bilo tako zelo dolgočasno, da smo morali vsled velike množine tega blaga plačati eno krono davka. (Davek za ponočevanje).

Ko sem v postelji natančno razmišljal, sem se le čudil, zakaj ljubljanska opera ob priliki vsesokolskega izleta ne poje »Prodano nevesto«. Do danes je bila še ob vsaki svečani priliki na repertoju.

Ko sem se vozil nazaj, so mi ženske zaprle vsled »tku skoz pija« vsa okna, da sem se v lastnem znoju okopal.

Saj ne zabavljam rad — ampak, kar je res, je pa res!

Popotnik.

Miha in Luka.

Miha. Buh dej dobr dan!

Luka. Pa ga Buh dej, no. Zadnje caje te sma jemil precej lipih dnevav. Samu mala suša je pastala.

Miha. Glih tku kot u državni kas, ka še tlikaj nima, de b'nam plačala vojna odškodnina.

Miha. Tu je pa ris sramata.

Luka. Bejn, a sbetm Ankul bama že dabil tiste ficke. Kej pa je pa drgač pr vas nabga.

Miha. Pr nas ni neč pasebnga. An Kabaričen mi je pa prabu, de sa bli gare spet flašisti.

Luka. Salamejska rič, al na bo še kanc tega. Kej se je neh organizacije aženila s Kabaridam, de na more brez nega žbit.

Miha. Zgleda že tku.

Luka. Kej sa pa gare dilal.

Miha. Bejn, se biš, kej znaje. Sej jem že na prabje drgač kot: Mica Kavačeva pila nič plačala. Pa hiše sa jem zastojn pamalal, de jih na bo triba z vojna odškodnina.

Luka. Bidš, de je usaka zanikarnast za ana karist. Se prabje, de še madras, ka je tku strpen, ni brez nuca na svit.

Miha. Tuste je pa ris. Mené se pa tist trije atrac smilje, ka jeh maje zaprte za prazn neč.

Luka. Sej tu na more bit resnica. Dele u Trstu sa pa tri tičke spustil na svobada, ka sa a bilm dneju ustrelil anga zmed tistih, ka bukve drukaje.

Miha. Ti tku gvariš kot be biv še zelen ad mladust. Kej ris na biš al pa na berjameš, de tle pr nas vse na glab staji, namista na nagah. Zatu pa tud te na dovžne ldi zapiraje, tiste ka kej nardije pa adlikujeje. Zdej sma u svobadn držab in Buh abvar, de b' se kej prtožu, brž s' frdaman. Lpu tiha marš bit pa Baga hvalit, de smiš frajnče plačvat, drugin prabic ka tku nimaš.

Luka. Bejn, je že tku. Za vse pa nkodr dabra ni.

Miha. Prabic brez franjkov še v Amerik na dabiš. Z Bugam!

Luka. Dabra se mej! Adijel!

Restavracija „Pri zlatem jelenu“

v GORICI, Pred nadškofijo št. 7.

Shajališče meščanov in okoličanov. Toči najboljša črna in bela vina in pivo. — Izborna kuhinja. — Bobe za prenočišča. Snaga uzorna. Postajališče avtomobilov, ki vozijo v Bovec, Cerkno, Tolmin, Idrijo. Za obilen obisk se priporoča Alojzij Vica, restavrat.

Nananilo

Podpisani si usojam uljudno naznaniti sl. občinstvu tolminskega in kobarškega okraja, da sem odprl pri Sv. Luciji

VELIKO ZALOGO STAVBENEGA IN DRUGEGA LESA,

desk, tramov itd. — Za obilen obisk se priporočam, zagotavlja točno postrežbo z nizkimi cenami.

udani Alojzij Stanič, trgovec

NI TREBA.

Gospod Podbregar išče stanovanje. Vrtar mu opisuje neko stanovanje in pové vse prednosti, ki ga ima, nato pa pravi: »Žalibog da ima to stanovanje tudi eno hišo. Manjka namreč kopalne sobe.«

Podbregar pa je odgovoril: »Čemu mi bo, saj več nego eno leto itak ne ostanem v stanovanju.«

NESRAMNOST. Krojač: »Gospod Vetrovnik. Vi ste mi še vedno dolžni za dve obleki in eno suknjo. Pri tem sem pa izvedel, da ste mojemu konkurentu plačali ves dolg.«

ŠTUDENT. »Kaj? To je laž! Povejte mi človeka, ki more tako nesramnost trditi o meni!«

Pozor!

Pozor!

„Gostilna pri dveh konjičkih“

na novo otvorena gostilna z dobro domačo kuhinjo. Toči dobra domača vipavska, istrska vina ter kraški teran. —

Hlev za konje z dobro postrežbo.

Ivanka Čubej.

GOSTILNA

- Josip in Pavla Kamenšček -

v Gorici, na Kornu št. 8

streže z izbornim belim briškim, vipavskim in črnim vinom — Kuhinja domača — Gorka jedila ob vsakem času na razpolago — Snaga vzorna — Prenočišče za tujce — Sobe in postelje snažne.

Shajališče rojakov iz Gorice in iz naših brinov

Gostilna „Pri belem zajcu“ v GORICI, nunska ulica

Shajališče okoličanov in meščanov.

Postrežba s svežimi domačimi mrzlimi in gorkimi jedili ter z izvrstnim vipavcem, bricem, teranom in zelencem.

ooo

Na razpolago je tudi hlev za konje in shrambo koles.

Za obilen obisk se priporoča

Jos. Molar

restavrat

nunska ulica.

Dopisi

KOBARID.

K nam so prišli fašisti in so pokazali hiše s črno barvo, ki so jo dobili bajé od vlade, ki že itak sama zna izorno farbat. Naš Kobarid je po zaslugi fašistov že vseh farb poln in upamo, da kmalu po volji tudi fašistom. Drugače proži pri nas nov pregovor, ki ga je skoval življenje. Od starega že se je reklo nekemu, ki je prinesel v oštarijo samo drobo in nič denarja: Mica Kovačeva, pivarica plačana.

Danes pa pravimo: Bog nus varuj pladeničov s črno srajco, ki pijejo a ne lačajo.

TABREŽINA.

Zgodilo se je. Bilo je to mesec avgusta 1922 po Kr., da sta stopihala na našo postajo, dva kraška italijanissima. Ko prideta na peron, narulita vratarja, z vso njima prirojeno eleganco: »Oa forši za škampa la feroza?« Ko ju je vratar ob prihodu vlaka, opozoril, naj skočita po listek, nju je eden siknil skozi zobe: »Barbaro!« No, vratar si te psovke ni preveč k srcu vzel, pojasnil jima je le, da bosta morala v vlaku plačati voznino.

Ko prideta možakarja z vlakom na postajo, stopi eden izmed njiju. Lahk mu praje »signor Cucek«, k vratarju ter mu kaže v prekrasni italijanščini: »Lei, a... luodi aa... ši portier, koša la ga lei de trigar de kvela roba de prima?!« Ubogi portier se je komaj od presenečenja odločil, mislil je namreč, mislil je namreč, da stoji pred njim sam profesor italijanščine na bolonjskem vseučilišču, ko spet zabučil na uho: »Bruto ščavon, la di jen Ljubljana komandar. Še šareš i e voi in quattro oči ge špako la testa, erke noi boni italiani de Maukina!« Ne bi se, Italija, dokler Ti stoji na braniku ki razširjevalci kulture, ker oni so povabili enkrat za vselej jez slovensko-narodni imperijalizmu!

Ok, ki ničesar ne prezrel
ZABJE VASI PRI BILJAH.

Naša dekleta so zelo štedljiva — da nosijo ena krajše krilce od druge, da se revice prav smijejo, vsa ramena in noge imajo opešane od solnca. In ker večina njih dela v malti, nosijo vse bele čevljčke — da ne potrebujejo ob nedeljah črniti. Štedljivost je pač najlenša čednost. Baje so izginile od nas (magari tako stele). Zdaj stanujemo v krasnih poslikanih hišah. Vojno odškodnino nosi Lah v klah, mi pa ležimo v sobah kakor prava ta. Naše cape hranimo v razdrapanih kečah, ki nam jih miši glodajo — mesto komaroh. In opoldne si trebimo zobe na ragu siti soka in buč — mesto — mesa. Dini spomin, ki nam še preostaja od vojne, — imamo mizerijo in pa stenice, smo jih podedovali z barakami vred.

Brzojavke.

RIM, 14 avgusta. — Včeraj je vlada podpisala dekret, s katerim daje fašistom vse večne čase monopol na čisto »italijanstvo«. Med ostalimi strankami de-

belih trebušov in denarnic, ki jim je isto geslo pripomoglo do bogastva, vlada velika in brezmejna potrtost.

RIM, 15 avgusta. — Sem je došlo velikansko število inozemskih zdravnikov, da ugotovijo bolezen naše stare bolnice vlade, ki se že zelo dolgo čuti šibko. Po dolgem posvetovanju so zdravniki zmagali z glavo ugotovivši, da je to neka afrikanška bolezen, ki sicer nima imena in jo je mogoče zdraviti le s težko operacijo. Vlada se kot vse betežno ženske brani operacije kot hudič križa. Stanje bolnice se ze sicer hipno izboljšalo, a ni upanja, da okreva.

BOLOGNA, 15 avgusta. — Tu so pričeli graditi posebno tvornico za svetlinje in križce. Poslali jih bodo v Julijsko Krajino vsem tistim, ki imajo toliko gibčne hrbtenice, da se bodo lahko upognili pred odlikovatelji in pod svetlinjami.

CORFUGIO, 15 avgusta. — Vsled prevročega razglas, ki ga je naslovila potapljujoča se ladja — pardon! — država na ljudstvo, se je pri nas vžgalo in zgorelo več hiš. Ponesrečenci se baje nameravajo obrniti na stalni odbor vojnih oškodovancev v Gorici.

Pripravljeni so tudi naknadno priseči, če je treba. Čudno pa je, da ista razglas ni vžgal srca ljudi.

RIM, 15 avgusta. — Tajni odbor Zvez društev babic je v svoji zadnji seji enoglasno sklenil, da stopijo vse babice po celi Italiji v generalno stavko. Radi tega je zavladalo veliko razburjenje, ki se ni moglo poleči, izbruhnilo je v demonstracije najhujše vrste. Niti predsednik Pacta temu vprašanju s svojimi dolnimi muštamci ni mogel poseči do dna. Ljudstvo se je pomirilo šele, ko so izdali fašisti razglas, da so oni proti stavki, in da se mobilizirajo. Velike množine se jih je priglasilo, da bodo v najtežjih slučajih nadomestovali babice. Izdelovalci krst so vsled tega napravili banket iz samega veselja, da se bo njih obrat tako pomnožil. Na tem banketu so bile navzoče razne ličnosti. Stavka traja dalje.

Hrabrost.

Stražnik, ki opazuje velik gostilniški pretep: »Tako, zdaj bom čakal, da eden obleži in tega bom aretiral.«

PAVLIHA V RUSIJI.

Nekoč se mi je zgodilo, da sem pozrel porabi vs svinec. V tistem hipu se mi je prikazal jelen, velik in lep, s krasnim rogojem, ki se je vedel tako, kakor bi vedel, da nimam niti ene kroglice v žepu več. Kaj stopim? Nabasal sem polno puško češnjevih pešk in jih zakadil jelenu sredi čela. Malo omanilo je to jelena res, toda všel mi je vseeno.

Dve leti pozneje sem zapazil v istem gozdu krasnega jelena, ki mu je rastle med rogovi češnja, velika deset čevljev. Aha! sem si mislil, to je moj jelen, pomeril sem nanj in ga na mestu ubil. In tako se je zgodilo, da sem imel pečenko in češnje ob enem.

Nekoč sem bil v vojski. Oblegali smo ne vem katero mesto in generalu je bilo silno mnogo na tem, da bi izvedel natančno, kako je v trdnjavi. Toda, kako je bilo mogoče priti mimo mnogih straž, patrulj in vojaštva v mesto. Jaz sem jo naglo izmisli. Stopil sem poleg našega topa in počakal, da so ustrelili, v tistem hipu sem skočil na kroglo in jahal na nji v mesto. Na poti skozi zrak pa sem pomislil: »Hm, v trdnjavo res, da boš prišel, toda kako boš pa došel potem iz trdnjave? In kako se ti bo v trdnjavi godilo? Še za volunta te bodo imeli.« Po teh pomislih sem se sklenil vrniti. Počakal sem, da je letela par korakov poleg mene iz trdnjave druga topovska krogla v naš tabor, skočil sem nanjo in tako srečno došel nazaj.

V vojni pa mi ni šlo vedno dobro in po sreči, kljub moji veliki hrabrosti in spretnosti. Imel sem celo smolo, da sem postal vojni ujetnik. In kar je bilo še slabše, sem moral služiti sovražnemu kralju.

Pavzaprav moja usoda ni bila zelo težka, vendar pa zelo čudna in nenavadna. Moral sem namreč gnati vsako jutro kraljeve čebele na pašo, jih lepo pasti cel dan in jih zvečer zopet gnati v uljnjak. Nekega večera sem zapazil, da manjka ena izmed čebel in sem hitro spoznal, da sta jo napadla dva medveda, ki sta jo hotela raztrgati in ji vzeti med. Ker nisem imel nič drugega v rokah kot srebrno sekiro, znamenje moje kraljeve službe, sem zagnal to na medveda. Po magalo je, medveda sta se ustrašila in zbežala, sekira pa je letela kvišku, vedno višje in je padla na tla še le na luni. Kako

Felberbaum & Rolich

preje: Hedžet & Koritnik, Gorica Corso Verdi 7, vogal Šolske ulice.

Na debelo!

Trgovina manufakturnega blaga, specialiteta moških in damskih oblek, velika izbira moškega in ženskega perila, vse potrebščine za neveste, kakor tudi za birmance.

Na drobno!

P. n. lastnika se priporočata slavnemu občinstvu na deželi in v mestu.

naj jo dobim zopet nazaj? Kje naj dobim lestvo, ki bi segla tako visoko?

Tu mi je padlo na misel, da raste turški bob zelo visoko. Vsadil sem ga in glej, v kratkem času je zrastel do lune in se naslonil na rog prvega krajca. Ravno prav. Jaz — ne bodi len! — splezam po bobu kvišku, v kratkem času sem bil že gori. Pa kako sem težko našel mojo srebrno sekuro, ker se vse stvari svetijo kakor srebro.

Ko sem jo končno vendarle našel, sem se hotel vrniti. Pa glej vraga! Topli solnčni žarki so mi ta čas posušili bob in tako sem stal na luni kot žival pred zrcalom. Kaj je treba storiti? Brž sem jo imel.

Spletel sem si vrv, jo privezal za krajec lune in se spustil po nji navzdol. Toda zopet smola. Komaj sem bil na sredi poti, mi je zmanjkalo vrvi in sem obvisel v zraku. Bistra butica si zna pomagati. Hitro odrežem kos vrvi nad seboj in jo privežem spodaj. Bil sem na ta način že blizu zemlje, ko se mi vrv utrga, da sem štrbunknil na zemljo kot sem bil dolg in širok. Pa kako sem padel! S težo svojega telesa sem se vdrl deset metrov globoko v prst in kamenje, da sem si moral z nohti izkopati nekakšne stopnice, da sem prišel srečno na zemljo.

Da bi se nad medvedom maščeval, sem si izmislil nekaj posebnega. Namažal sem ojnice pri nekem vozu z medom, čez in čez in sem se vlegel, da počakam, kaj bo. Kar sem hotel, se je zgodilo. Medved je prišel, privabljen od vonja po medu, in vtaknil konec ojnice v usta ter lizal in mlaskal, zraven pa lezel za medom naprej, da so mu šle ojnice skozi požrešno grlo, želodec, čreva... Ko se je na ta način nasadil na ojnice, ki so po drugi strani na dan pogledale, sem naglo priskočil in zataknil pregelj v konec ojnice, da medved ni mogel nikamor. To se je sovražni kralj smejal, ko je to videl. Takoj me je izpustil iz ujetništva, da sem se povrnil domov.

(Dalje.)

Matlov. Tudi pošiljka za peto številko je dobra, priobčili jo bomo dobesedno. Če tudi včasih kaka stvar ni priobčena potrpite. Navadno pride potem prihodnjič. Ovrgli smo samo par dovtipov, ki so že preveč znani, vse drugo pride. Lepe pozdrave!

Zenitev. Nekdo ali neka nam je poslala na našo zadnjo ženitno ponudbo hranilno knjižico z vsoto, ki je prišla po pomoti na naše uredništvo mesto v svinjski hlev, kamor spada tudi ženitve

željna pošiljka. En odgovor priobčujemo spredaj.

Idrija. Porabimo o priliki. Kot vidimo glede tega blaga res ne bomo v zadregi.

G. B. Naš list je neodvisen in ne more in noče služiti nobenemu. Bodel bo na desno in zbadal na levo, prikazoval vse, kar je smešnega in neumnega, pa naj stori neumnost Peter ali Pavel.

Na ženitno ponudbo dr. Besednjaka se je oglasilo v našem uredništvu lepo število lepih gospodičen, ki so pa žalibog vse neumne.

»Čuk na palci« ima toliko odjemalcev, kolikor tistih, ki zabavljajo nanj. Dobro znamenje!

SREČEN IZHOD

Natan je prišel k državnemu pravdniku:

»Gospod državni pravdnik, prosim Vas, svetujte mi, kaj naj storim, Kadar koli pridem domov, dobim mojega knjigovodjo in ženo, ko se ljubkujeta na zofi.«

»Vrzite knjigovodjo iz hiše.«

»Ko mi je pa neobhodno potreben.«

»Tedad se ločite od žene.«

»Ker jo imam pa tako rad.«

»No potem pa Vam ne morem pomagati.«

Čez nekaj časa sta se Natan in državnica pravdnik srečala na cesti.

»No, ali ste se dali ločiti od žene, ste vrgli knjigovodjo na cesto.«

»Niti eno, niti drugo,« je odgovoril Natan ves blažen, »ampak zofo sem podel.«

LAKOTA.

Kralj male državičice je obiskal ječunje. Čudil se je, zakaj je toliko ljudi zaprtih zaradi tatvine in se je obrnil do adjutanta, naj mu to razloži:

»Ljudje so bili lačni, zato so kradli veličanstvo.«

»Tega ne razumem — — — če je kradla, naj je, a ni treba krasti...«

PRAKTICEN PROFESOR.

Priimki nekaterih so včasih prav čudni. Spominjam se še ko sem bil v drugem gimnazijemskem razredu pod pokojnim profesorom Rutarjem, ki se je rad šalil ko je dobil dobre volje. Poleg drugih mojih sošolov so bili tudi: Pezdir, Proklét, Muha, Pač, Zaletel, Pijan, Dihur in Smrdel. Kadar je hotel brzo k zemljevidu poklicati, je gledal izpod očali in pomigal rekoč:

»Smrdljivi pezdir dihurja in proklét, ki se je v pijano muho zaletel, prikaži mi tabli!«

Ure budilke
Lir 18
največja; jamč.
nina 2 leti.

Stenska
ura s
tekom
8 dni
Lir 110.—

Žepna
ura
srebrna
L. 50 —

Šivalni stroji nemških tovarov
najboljših vrst, 10 let garancije
po najnižjih cenah.

J. Šuligoj, Gosp. ulica 19, Gorica
POZOR NA STARO TVRDKO!

G. TEMIL

GORICA

VIA GIOSUE CARDUCCI ŠT. 1

— (nasproti Montu) —

brusar in nožar

— prodaja tudi toaletne predmete. —

**V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela
kakor tudi za popraviljanje vseh operacijskih predmetov itd.**

Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, bergamskih osel, sploh vseh rezil. — Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za izvršena dela jamči